

KAPITOLA I

Elfové ze Sinadonu

Na mottramské silnici pod Hřbetem, zalesněným pahorkem nedaleko Alderley, vládlo nevlídné počasí. Koruny stromů hlasitě sténaly v temnotě. Pokud měl vůbec někdo důvod být té noci venku, měl hlavu vtaženou hluboko do límce a oči před náporu vichru z pohoří Pennines přivíral tak, že kráčel téměř poslepu. Což bylo jen dobře, protože mezi stromy se dělo něco, co nebylo určeno lidským očím.

Z hrbolatého srázu Hřbetu vytryskl mohutný paprsek modrého světla a zařízl se do tmy. Vycházel z úzkého otvoru vysoké skály vypadající jako zub; za otvorem zela dokořán otevřená železná brána a za bránou ústí tunelu. Na kmenech stromů se míhaly stíny podivného průvodu, který vcházel do brány a sestupoval do nitra pahorku.

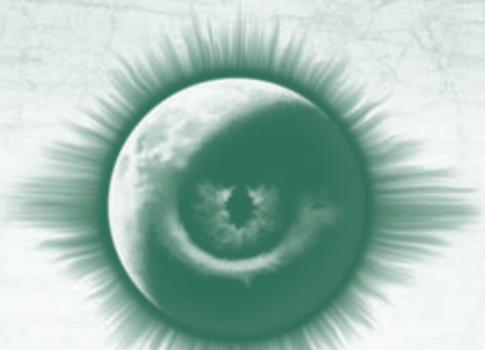
Byli to drobní lidé ne víc než stovvaceticentimetrového vzrůstu, s klenutou hrudí nad úzkým pasem a dlouhými

štíhlými končetinami. Oblečení byli v krátkých přepásaných halenách bez rukávů a nohy měli bosé. Někteří byli zahalení v pláštích z bílých orlích per, ty však sloužily spíš k označení hodnosti než k ochraně před nepohodou. V ruce nesli prohnuté luky a u opasků se jim po jednom boku houpaly toulce s bílými šípy a po druhém krátké široké meče. Všichni seděli na malých bílých koních; někteří se drželi hrdě zpříma, většina však byla skleslá k hrušce sedla a našlo se i několik takových, kteří leželi zcela nehybně s tváří položenou na krku koně, jehož uzdu musel držet někdo jiný. Celkem jich bylo téměř pět set.

U železné brány na ně čekal jakýsi stařec. Byl neobyčejně vysoký a štíhlý jako mladá bříza. Na sobě měl bílý hábit, který stejně jako dlouhé bílé vlasy a vousy vlál ve větru, a v ruce držel bílou hůl.

Jezdci pomalu, jeden po druhém projížděli bránou do světélkujícího tunelu. Když byli všichni uvnitř, stařec se otočil a následoval je. Železná brána se za ním zavřela a vítr dotíral jen na holou skálu.

Tak se stalo, že sinadonští elfové nepozorovaně dorazili do Fundindelve, poslední bašty vznešené magie v naší době, kde je uvítal Cadellin Stříbrobrvý, mocný čaroděj a strážce všech tajemství Hřbetu.

KAPITOLA 2

Studna

No ne,“ podivil se Gowther Mossock, „co je tohle?“
„Co jako?“ otázal se Colin.

„Co píšou tady v novinách.“

Colin i Susan se předklonili a pohlédli na titulek uprostřed strany, na který ukazoval Gowtherův prst.

PRŮNIK DO HLUBIN

K nejrůznějším spekulacím zavdal podnět objev deset metrů hluboké zřejmě bývalé studně, která byla nalezena během výkopových prací před hotelem Trafford Arms v Alderley Edge.

Při odkrývání povrchového odvodňovacího kanálu zvedli dělníci firmy Isaac Massey & synové kamennou desku

a objevili pod ní dutý prostor. Pomocí lana se závažím naměřili hloubku deseti metrů, z nichž pět je pod vodou. Studna nebyla na kanál nijak napojena, a přestože nebyla odkryta kompletně, odhaduje se, že šachta má šíři přibližně dva metry. Stěny jsou obložené kamennými deskami.

Podle některých tvrzení stávala kdysi před hotelem pumpa a kopáči tedy narazili na studnu, která ji zásobovala vodou.

Jiná teorie uvádí, že jde pravděpodobně o větrací šachtu propojenou s někdejšími doly, jejichž štoly se táhnou do značné vzdálenosti směrem k městečku.

„Zvláštní je,“ poznamenal Gowther, když děti dočetly, „že co pamatuju, vodjakživa lidi tvrdili, že z těch měděnejch dolů vede nákej tunel a končí ve sklepě pod Traffordem. A teď tohle. Zajímalo by mě, jak to dovo-pravdy je.“

„Řekla bych, že je to ouplně jedno,“ zabručela Bess Mossocková. „Ať se na to díváš, jak chceš, je to prostě jen doura plná vody. Pro mě za mě si tam klidně může zvo-stat.“

„Ale di, holka,“ zasmál se Gowther, „kam se poděla tvoje zvědavost?“

„Dyž je někdo tak starej jako já,“ odsekla Bess, „a eště k tomu tak tlustej, musí si lámat hlavu ouplně jinejma věcma než nákejma dourama plnejma vody.“

A teď už sebou hodte. Musím vyrazit na nákupy a vy ste eště ani nedojedli.“

„Nemohli bychom se na tu díru zajít podívat, než pojedeme?“ poprosila Susan.

„Akorát sem to chtěl navrhnout,“ přikývl Gowther. „Je to hnedle za rohem. Zabere nám to sotva pár minut.“

„No tak běžte,“ povzdechla si Bess. „Doufám, že si to užijete. Nebudte tam ale celý den, jasný?“

Vyšli z rybí restaurace na venkovskou ulici. Mezi spoustou zaparkovaných aut vypadal zelený dvoukolák Mossockových s běloušem Princem zapřaženým do postraňků, jako by se vůči svému okolí zpozdil nejmíň o třicet let. A sami Mossockovi působili stejným dojmem. Bess byla v dlouhém kabátě a na hlavě měla kulatý klobouk se širokou krempou, připíchnutý k vlasům jehlicí, Gowther měl na sobě vestu a krátké jezdecké kalhoty – ani jeden z nich neviděl důvod, proč měnit způsob života, který jim odjakživa vyhovoval. Jednou týdně sjížděli z Highmost Redmanhey, svého statku na jižním úbočí Hřbetu, do městečka Alderley a rozváželi zákazníkům vejce, drůbež a zeleninu. Když Colin a Susan před časem na statek dorazili, připadalo jim to všechno dost zvláštní, rychle ale rytmu života Mossockových přivykli.

Gowther šel s dětmi pěšky a Prince vedl ulicí za sebou; po chvíli došli k hotelu De Trafford Arms, který byl postaven v duchu viktoriánských představ o kráse s polodřevěným gotickým průčelím.